

VRATA I/LI PRIJATELJSTVO filozofska meditacija

Vrata kao metafora prijateljstva su vrata koja vode u prostor koji smatram svojim. Prostor koji je moje vlasništvo. Nitko ne može ući nasilno kroz ta vrata, jedino uz moju dozvolu. Jedino ako ostavim ta vrata otvorena ili dam ključ od tih vrata. Kad i pustim nekoga kroz ta vrata, tražim da ta osoba poštuje moj prostor, da ne ostavlja ta vrata otvorena nekom drugome, nepoželjnom, „lopovu“ koji krade i zauzima moj prostor. Osoba koja uđe u moj prostor i ne cijeni ga može naići na zaključana vrata sa promijenjenom bravom. Kad govorim o prijateljstvu, mislim

na vrata koja su otvorena, ali to su vrata koja se mogu i zatvoriti. Ta se vrata mogu zatvoriti iznutra ili izvana, ovisi o tome tko ih zatvara. Ja ili netko drugi.

Kroz ta vrata puštam mnogo ljudi, ali ne dajem svima ključ. Kroz ta vrata izlazi mnogo ljudi, ali se rijetki vraćaju. Prijateljstvo prije svega dopušta da uđem u tuđi svijet ili da netko drugi uđe u moj svijet. Prijateljstvo dopušta da taj netko može izići iz mog svijeta i vratiti se kad god želi. Takvog prijatelja će dočekati uvijek širom otvorena vrata.

Marijana Marinović

i inFORMACIJE

Molitva za žrtve potresa na Haitiju u duhu Taizéa

12. lipnja 2010. godine u 20 h - Konkatedrala sv. Petra u Splitu (Stepinčeva 1). Na prijedlog mladih Haićana, Zajednica iz Taizéa je pozvala sve koji mogu da mole za narod Haitija svakog 12. u mjesecu kroz 12 mjeseci nakon potresa koji se dogodio 12. siječnja.

SUSRET ZA MLADE u Sjemeništu

16. lipnja 2010. godine u 20:30 h

SVEĆENIČKO REĐENJE

27. lipnja 2010. godine u 10 h u Konkatedrali sv. Petra

Urednica: Lidija Piskač

Uredničko vijeće: Ivan Marčić, Vjeran Martić, Toni Šinković

LiST izlazi dva puta mjesečno. Sve informacije i prijave možete dati urednici i članovima vijeća ili na: studentskilist@gmail.com

List Studenata Teologije

GODINA II :: lipanj 2010. :: BROJ 4. (6)

UVODNA RIJEČ

Proslavili smo još jedan rođendan Crkve. Iako se Crkva polako oblikuje kroz povijest spasenja koji svoj vrhunac ima u osobi Isusa Krista, uobičajeno svetkovinu Duhova smatramo rođendanom Crkve, a Pedeseticom, svetkovinom Duha Svetoga, zaključili smo „najjače“ liturgijsko vrijeme. Kao da smo se vratili u svakodnevnicu nakon dugog feštanja, kao ponedjeljak nakon vikenda... Nešto ipak liturgijsko slavlje čini drukčijim od bilo kojeg drugog oblika i povoda slavlja. Slavlje u Duhu kao da ne iscrpljuje, ne uzima snagu za život, već je obnavlja, daje polet, osmišljava prošlost i vraća nadu u budućnost. Ponedjeljak poslije takvog slavlja je dan u kojeg se prelijeva izobilje milosti i

radosti. Produžuje slavlje, a ne zatvara ga. Crkva je naša majka u kojoj je Marijina uloga slika Raspetoga koji s križa svakoga od nas povjerava njoj, a nju nama. Iz te kalvarijske slike iščitava se Marijina uloga. Pedesetnica je otajstveni događaj silaska Duha Svetoga na Mariju i apostole okupljene s njom na molitvi. Svi su bili na istome mjestu. U sve vjerojatno spadaju oni koji su slijedili Isusa za života, mnoštvo žena i drugi učenici osim apostola.

U ovom broju pročitajte kako živjeti duhovnost kroz majčinstvo i kako žena gleda Isusa. Na kraju, sasvim iznenada dogodila se jedna filozofska meditacija – o prijateljstvu. Čitajte srcem jer je i pisano srcem...

Urednica

MAJČINSTVO I DUH

Duhovi ili Pedesetnica obilježeni su izljevom Duha Svetoga na Mariju i apostole. Uobičajeno je taj trenutak smatrati rođenjem Crkve. Crkva je, pak, naša majka. Majka Crkva koja okuplja svoju djecu u jednu obitelj! Svaki čovjek ima majku od koje je rođen. Crkva je nama vjernicima također majka. A imamo i treću majku Mariju koje je kao Kristova majka postala i naša duhovna majka. Obilježeni smo, dakle, trostrukim majčinstvom!

Svaki oblik majčinstva (ono se može ostvariti na mnoge načine, a ne samo biološki) svoje karakteristike ima u biološkom majčinstvu. Trudna žena zna da život koji nosi u sebi za nju osobno znači žrtvu. Svako je majci potpuno jasno da nema života bez porođajnih boli. Život i patnja usko su povezani već pri samom rođenju: početak života se događa u nepodnošljivoj boli, boli koja razdire ženino biće, koja je dovodi u očaj, bol koja dotiče svaku poru njezinog tijela. To je bol koja se ne zaboravlja jer je mučenje... Žena podnosi muke da bi drugo, novo biće došlo na svijet. U tome se zrcali slika Krista koji daje čitavog sebe, cijeli svoj život i kroz patnju donosi život svim ljudima. Na taj način i žena daje svoj život za svoga bližnjega. Poslije tolike boli događa se čudo novoga života. To je trenutak u kojem žena

doživljava duhovnost svoga poziva kao majke. U tom trenutku otkriva svoju sustvarateljsku ulogu. Tu se ostvaruje ono božansko u ženi: biti otvorena životu i biti majka živih.

Kada žena postane majka, mijenja se cijeli njezin svijet. Osim što se već promijenilo njezino tijelo, mijenja se i njezin identitet. Ona zaboravlja svoje tijelo, vrijeme, i čitavu svoju osobu stavlja na uslugu tom posve nejakom djetetu. Služi mu. Žena se u tom trenutku ogledava u novozavjetnu sliku Isusa koji služi, koji pere noge, koji zapovijeda svojim učenicima da se ljube i služe jedni drugima kao što je On služio njima... Poput Marije, žena služeći kontemplira te otajstvene događaje u svom srcu.

U tom procesu majka doživljava osobnu preobrazbu i stvara neraskidivu vezu sa svojim djetetom. Krist nas nije „rodio“ i ostavio nego nas trajno prati. Možda je zato ženama „lakše“ razumjeti što znači ostati vjerne Kristu, možda baš po tom iskustvu sigurnosti takve jedne posebne veze koja ne želi zarobiti nego služiti do potpunog oslobođenja. Ta zblizhenost donosi i samoj majci mogućnost duhovnog razvoja koja je gotovo tjera da ljubi sve više i više do neslučenih mogućnosti.

Ružica Donlić

ŠTO ISUS ZNAČI ŽENAMA? MARIJA MAGDALENA – VJESNICA USKRSNUĆA

U Evanđelju čitamo da su Isusa, među ostalim, slijedile i žene. Žene, u to doba prilično podređene i obezvrijeđene, u Isusu prepoznaju Onoga koji je došao spasiti doslovno sve, kojemu su svi jednako vrijedni i dragocjeni, koji u svojoj ljubavi nije ograničen društvenim i političkim prilikama, On je sve za svakoga. Ponese ne ljubaviju ove nove nauke, žene Isusa slijede na Kalvariju. Svi su se razbjegli u strahu, osim Ivana koji je najvjerojatnije bio još dječjačke dobi, a žene kao da su u tim trenutcima boli bile još stamenije u odluci da budu uz Njega. Vođene temeljnom ženskom logikom koja ljubav pokazuje neostavljanjem ni u najvećoj boli, žene se osjećaju privilegiranim biti i suosjećati s raspetom Ljubavi. Predanost žene kad ljubi, majčinski osjećaji, senzibilnost i suosjećajnost, prevladavaju svaki strah i vode ih do Kalvarije unatoč opasnostima. U suzama, one ga slijede do kraja jer je posve sigurna da bi to isto Isus učinio za nju. Posve sigurno.

Među ženama posebno se ističe lik Marije iz Magdale. Ona je postala simbolom grešnice, obraćenice i, prije svega, ljubiteljice. Ovoj otkupljenoj ženi, Isus se prvo ukazuje na uskršno jutro i tako ona postaje vjesnicom Uskrsnuća. Ona, koja je iz tame grijeha uskrsla po milosti na novi život, prva vidi uskrsnu Milost. Uskrsli se objavljuje uskrsloj. Više od Lazara, Isus je uskrsnuo nju koja je bila mrtva po grijehu.

U Mariji Magdaleni grešnici svi se možemo pronaći, ali možemo li se prepoznati u Mariji Magdaleni obraćenici, onoj koja je sada sva predana u ljubavi, revna i postojana u nasljedovanju, snažna i prkosna u odupiranju zavodljivostima svijeta i grijeha čija je ropkinja bila? Ona koja je dobro

upoznala cijenu grijeha, sad čini sve da ovu milost nikad ne izgubi.

Marija se u svojoj žarkoj ljubavi prema Gospodinu izdigla iz blata, dopustila se mijenjati, preobraziti, znala je napustiti sebe i sva se predati Onome koji ju je izvukao iz tame grijeha. Sav naš život je borba i koliko god se trudili pojedinačne bitke često gubimo. Po čemu je onda Marija Magdalena tako posebna, kako je ona uspjela? Ona je izabrala ljubav za svoje oružje. Ljubav je ona koja mijenja ženino srce. Ma, srce svakoga!

Što je to što nas priječi da učinimo ovaj korak? Da nasljedujemo Mariju Magdalenu na putu obraćenja i ljubavi? Da ustane mo iz groba svojih poroka, da se dajemo u ljubavi bez pridržaja, da dajemo svoj život za druge, za Boga? Svi smo na to pozvani, milost je tu za svakoga, samo je treba primiti. Nekako je u naravi žene da primanje i ispunjenost prethode potpunom darivanju i bezuvjetnom davanju. Stoga je za ženu vrlo bitno znati primiti ljubav kako bi milost po toj otvorenosti preobrazila njezinu nutrinu u izvor čiste ljubavi koja ne pita za cijenu.

U primjeru Marije Magdalene, koja je simbol ponovnog rođenja, vidimo da ne postoji takav grijeh koji Bog ne bi mogao oprostiti, pad nakon kojeg ne bismo mogli ponovno ustati, nema takve tame nakon koje ne bi moglo opet zasjati svjetlo, ni nečistoće nakon koje ne bismo mogli opet zablistati u čistoći, ne postoji takav plač nakon kojeg se ne bi mogli opet radovati, ni takav grob iz kojeg ne bi mogli ustati... Gospodin čini sve novo. On želi i nama darovati ljepotu i radost uskrsnuća. Samo mu to dopustimo...kao Marija Magdalena.

Jelena Arambašić